

dné 13. svečana¹⁾ istega leta tudi oglejski patrijarh Nikolaj. Iz tega spoznamo, kako krepko je svetna duhovščina varovala svoje pravice nasproti redovnikom v tedanjih dneh.

Na sv. Egidija dan istega leta pa je Otakar potrdil s pismom, kaj vse voli za vzdrževanje samostana, da bi redovnice tem lažje živele bogoljubno in pobožno. V moravški župniji je volil te-le kmetije: v volski dolini (ze dem Ochssental) štiri, v Orehku (Nussbaum) dve, zgorej Gorice (Goritzen) pa jedno. V dobski župniji so bile te-le: v Šijah (Seyah) jedna, pri rdečem hribu (Rotenpüchel) jedna, v Javorju (ze Ahoren) jedna, v Podlipniku jedna, na Češnjici (Cherstein) dve, v Gelniku dve, v Gabrovcah dve, v Dobu dve, v Selcih (Seltz) dve, v Srednjivasi dve, „ze Wrtz“ jedna, „ze Költzach“ dve. V

¹⁾ Izvestja III. str. 246.

mengiški župniji je bila jedna kmetija v Podgorici, v kamniški je bila jedna v Srednji vasi. Pet kmetij je bilo tudi v dolini pri Sovri (Zaewer), štiri pa pri Savi v Logu (Lug) v šmartinski župniji. Vseh teh kmetij skupaj je bilo 37, katere je z vsemi pravicami Otakar podaril klariškemu samostanu v Loki. Tako nam pové na pergamentu pisana listina s tremi, še dobro ohranjenimi pečati, namreč župnika Otakarja, potem strica Gebharda, kapelana sv. Janeza oltarja, in mesta kamniškega. Ta listina se hrani še dandanes v nunskem samostanu.

Tako se je torej klariški samostan ustanovil in zgradil v Škofji Loki pod gradom briziških škofov ob vodi Sovri, ki teče ob mestu. Izprva ni bil posebno velik, kakor kaže še dandanes stari del samostana, vendar dovolj prostoren in tedanjim potrebam jako primeren. (Dalje.)

Poročilo.

Trijé golobčki beli
Čez goro so leteli;
Vojaku vzdihli so trijé
Iz tožnih prs privreli:

Oj, tamkaj za gorámi
Me čaka sè solzami
Nevesta draga, miljena,
In srce z upom mami.

Ki se od nje je ločil,
Na prujem se poročil
Nezvest z zemljico črno je —
To rad bi ji sporočil.

„Golobčki brzokrili,
Lahkó, lahkó bi bili
Ponesli vi o meni vest
V moj rodni kraj premili.

Nikár naj več ne čaka
In tožna naj ne plaka,
O, saj ne bo nikdár, nikdár
Objela več vojaka,

A kaj! — Le odletite,
Ljudem radost znanite;
Poslance druge jaz imam,
V odejo črno krite.

Vi vrani, gladni vrani,
Krog mene v jatah zbrani,
Gostija glasna danes vam
Na tihi bo poljani — — —

Potem pa poletite
Čez gore skalovite,
In tje — vi znate bolje to —
O meni vest nesite!“

Gojko.

Vran.

Osamljena loza, gábrova loza,
Brezlistne veje, rumeni mah;
Pokoja grobnega ni me groza,
A tebe, črni vran, me je strah.

Grohočeš v tišino, prijatelj smrti,
In samopašen prežiš na plen.
Naj zvenejo travniki, loze in vrti,
Kaj briga pomlad te in kaj jesen!

Na veji čepiš samotnega loga;
Dozdeva se mi, ko zrêm te molčé,
Da meni tvoj glasni grohôt se roga:
Brezumni človek in tvoje — srcé!

Anton Medved.